

κόνα. Παρακάμπτοντες δευτέραν διόδον και δευτέραν γέφυραν εισέρχόμεθα εις την πεδιάδα των Γεδρών, γλοερὰν και καλλιεργημένην. Βαδίζομεν αναμέσον δύο σειρών καρῶν και ἄλλων ὀπωροφόρων δένδρων. Ἀλλὰ τὸ ὄρος εἶναι πάντοτε πλησίον και ὁ τεθαμβητικὸς περιηγητῆς ἀκούει τότε ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ὀδηγῶν ὅτι ὁ γειτνιαζὼν βράχος ἔρριπέ ποτε ἐπὶ τῆς πεδιάδος ὁλόκληρα τμήματα αὐτοῦ ἅτινα κατέστρεψαν πολλὰς κατοικίας.

Καθ' ὄλον τὸ μῆκος τῶν στενῶν διόδων, ἃς ἠκολουθήσαμεν, συνήστησαμεν πολλοὺς βοσκούς τῶν γειτονικῶν ὀρέων τῆς Ἰσπανίας, οἵτινες κατήρχοντο εἰς ἄλλας νομάς. Ἐκαστος εἶχε πρὸ αὐτοῦ τὸ ποιμνίον του. Νεαρός τις βοσκὸς ἐβάδιζεν ἐπὶ κεφαλῆς ἐκάστου ποιμνίου παρορμῶν διὰ τῆς φωνῆς και διὰ τοῦ κώδωνος τὰ πρόβατα ἅτινα ἠκολούθουν αὐτὸν μετὰ βεβαιότητος και τὰς αἴγας αἵτινες διεσκορπίζοντο διηγετικῶς τῆδε κακέϊσε. Αἱ δαμάλεις ἐβάδιζον μετὰ τὰ πρόβατα, ὄχι ὅμως ὡς εἰς τὰς Ἄλπεις μὲ κεφαλὴν ὑψιτενῆ, ἀλλ' ἀνήσυχαι και τρομάζουσαι ἐπὶ τῇ θεᾷ νέων ἀντικειμένων. Μετὰ τὰς δαμάλεις ἤρχοντο αἱ φορβάδες, αἱ νέαι ἡμίονοι και τέλος ὁ πατριάρχης και ἡ σύζυγός του ἔφιπποι ἀκολουθούμενοι ὑφ' ὄλης τῆς οικογενείας των. Ἀφελῆς εἰκὼν τοῦ ἀνθρώπου ἐκπληροῦντος τὴν πρωτίστην συνθήκην ἣν ἡ γενεὰ αὐτοῦ μετὰ τῆς γῆς ἐποίησε, ζωηρὰ ἀπεικόνις τοῦ βοσκῶ ὄλων τοῦ κόσμου τῶν ὀρέων, σύγχρονος παντὸς αἰῶνος! Εἰς ποῖα κλίματα εἶναι ξένη; Τίνος ἐποχῆς τῆς ποιμενικῆς ζωῆς δὲν μὲ ἀνεκάλεσεν εἰς τὸν νοῦν πᾶν ὅτι τότε εἶδον ἐπὶ τῶν Πυρηναιῶν; Οὕτως ἐβάδιζε πρὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν ὁ βοσκὸς ἐν ὁ Μωϋσῆς περιγράφει. Τοιοῦτον ἦτο τὸ σύστημα τῶν ποιμνίων τῆς ἐρήμου ἀπ' αὐτῶν τῶν παλαιωτάτων χρόνων καθ' οὓς οἱ Ἕλληνας τὸ πρῶτον ἐφήρμοσαν αὐτὸ ὁμοιόμορφον εἰς τὰς Ἄλπεις τὸ εὖρον και τοιοῦτον τὸ ἀνευρίσκω εἰς τὰ Πυρηναια τὸ αὐτὸ πανταχοῦ ὅα τὸ ἐπανεύρω. Ἡ ἡδεῖα αὕτη και ἀγροτική εἰκὼν ἦν μόνη ἡ φύσις κοσμοῦ συνενοῖ ἐν αὐτῇ τὴν σεβαστὴν τῆς ἀρχαιότητος σφραγίδα μετὰ τῶν θεολογῆτρων ἀδυνατοῦ νεότητος, και ἀνανεοῦται καθ' ἕκαστον ἔτος ὡς τὸ φύλλον τῶν δένδρων και ὡς ἡ γλῶσσά τῶν λειμώνων.

Ἡέραν τῶν Γεδρῶν φθάνομεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους τῆς Κομελιάς τὰ ὄρη ἐτι μᾶλλον αὐξάνουσι και οἱ χεῖμαρροι μουκῶνται εἰς τὰ βᾶθη χαλόντων βαρῶν. Ἐνταῦθα τὰ πάντα εἰσὶν ἐρείπια και